

Голос Христа Чоловіколюбця

DE STEM VAN CHRISTUS
MENSCHENMINNAAR
Maandblad

LA VOIX DU CHRIST
AMI DES HOMMES
Revue mensuelle

ХТО З БОГОМ, З ТИМ БОГ

РЕДАКЦІЯ :

R. P. B. Kurylas C. SS.R. 17, rue Grande Triperie, MONS.

—::—

АДМІНІСТРАЦІЯ :

R. P. J. Boon C. SS. R. Brabançonnestraat, 97, LEUVEN.

—::—

Нашим представником на Голяндію для „Голосу Христа Чоловіколюбця” є Впр. о. Вейнговен. Проситься у всіх справах зв'язаних з цим релігійним часописом звертатися на адресу :

E. P. WIJNHOVEN, Stapelen, BOXTEL, NEDERLAND.

В Голяндії замовлення на книжки Видавництва О.О. Редемптористів у Лювені, як рівнож належитість за закуплені книжки, належить слати на руки ВПр. о. Генерального Вікарія Ван Де Мале.

Адреса : Z. E. P. VAN DE MAELE, Kapel in 't Zand, Parklaan 3.
ROERMOND, NEDERLAND — Postcheckrekening 26.406

КАЛЕНДАР - АЛЬМАНАХ

„ГОЛОСУ ХРИСТА ЧОЛОВІКОЛЮБЦЯ”

на 1950 Святий Ювілейний рік.

з цікавими статтями та ілюстраціями з релігійного й народного життя українців в Бельгії і інших краях, **появиться вкортці** й буде цінною настільною книгою на цілий рік та пам'яткою з днів побуту на скитальщині. — Ціна 20 бельг. франків, в Англії 3 шелінги, в інших краях рівновартість в валютах цих країв після офіційного курсу.

Замовлення слати на адресу :

BIBLIOTHECA ALFONSIANA

Brabançonnestraat, 97, Leuven (Belgium).

Тамже можна замовляти рівнож і інші книжки видання ОО. Редемптористів і ОО. Василян. Гроші в Бельгії слати поштовим чеком, вписуючи на нім крім адреси вище поданої :

C. CH. P. 4510.11.

●
За дозволенням церковної влади.

Avec l'approbation des autorités ecclésiastiques.

Met kerkelijke goedkeuring.

●
BIBLIOTHECA ALFONSIANA

Brabançonnestraat 97, LEUVEN
(Belgium)

ГОЛОС ХРИСТА ЧОЛОВІКОЛЮБЦЯ

ДУХОВНИЙ МІСЯЧНИК

Рік IV.

Жовтень, 1949

Число 3 (35)

В першому ряду: Їх Ексц. ВПРЕОСВ. КИР ІВАН БУЧКО.
Побіч Генеральні Вікарії: Впр. О. М. Ван де Малє, Ч.Н.І.,
і Всеч. О. Голинський.

На день 20 жовтня 1949 року припадають 20-ті роковини єпископських свячень Їх Ексцеленції Преосвященного Кир Івана Бучка, Апостольського Візитатора для українців в Західній Європі. З нагоди цього великого Ювілею з усіх сторін, де перебувають українці на скитальщині і еміграції плинуть в сторону Улюбленого Преосвященного найсердечніші побажання, а до Престолу Всевишнього горячі молитви, щоб Всевишній дав їм Великому Опікунові і Духовному Провідникові, многих і благих літ, здоровля і сил для дальшої праці і проводу на славу Богові, Католицькій Церкві та на добро українського народу.

До цих побажань і молитов прилучуються побажання і молитви всього Українського Католицького Духовенства в Західній Європі, українських наукових установ, студіюючих завдяки Їх Ексцеленції многочисленних студентів стипендістів, існуючих завдяки щедрій підтримці видавництва. До цих побажань і молитов прилучується

Редакція і Адміністрація місячника
„Голос Христа Чоловіколюбця”
з усіма співробітниками й читачами.

Велика проща до стіп Пречистої Діви Марії в Остакер - Люрд в Бельгії

Остакер біля Генту в Східній Фляндрії в Бельгії славиться від 1875 року тим, що в йому перед гротою й статуєю Пречистої Діви Марії, подібною до тої, яку має Люрд у Франції, паломники гарячою молитвою вимолюють для себе многочисленні ласки і чудесні uzдоровлення. З цілої Бельгії рікрічно кожного дня і свята та неділі пливають сюди паломництва більші й менші, що заносять молитви до чулого Серця Пречистої Діви Марії, і все з великим успіхом. Хвиля паломників зрушена з місця першим чудесним uzдоровленням Петра Де Руддера в дні 7 квітня 1875 року, що був тут на кулях, а вернувся домів здоровим, не лише не слабне, а з року на рік зростає. — Бували тут паломництва, що досягали 40.000 паломників одноразово. Висліди їх чітко віднотували вдячні паломники в численних подяках, що їх тут можна оглядати, — а то так коло самої гроти, як і вздовж хресної дороги, та в самій величавій базиліці, що її вибудувано тут в двох роках після першого чуда. Все ж таки від консекрації в дні 11 вересня 1877 році прекрасна базиліка в стилі XIII століття не мала ні одної прощі більшої кількості українців, хоч не виключене, що одиниці з поміж них і тут були.

Щойно в неділю в Свято Успіння Пресвятої Богородиці в дні 28 серпня 1949 року прибула тут масова проща українців, перебуваючих в Бельгії, щоб зложити свої молитви і прохання у стіп Пречистої Марії в чужинному Люрді, коли до свого дістатись годі. Запроектована за батьківським благословенством Іх Ексцеленції Преосвященного Кир Івана й зорганізувана Українським Допомоговим Комітетом в Бельгії, під патронатом Високопреподобного о. Ген. Вікарія М. Ван де Мале, при найтісній співпраці з усім Всеч. Українським Духівництвом, — проща та випала величаво. Вже раннім - ранком прибули наші прочани до Остакер чотирма спеціальними поїздами, з округи: Льеж, Лімбург, Шарлеруа і Монс, а понадто меншими гуртками з Брюсселі, Лювену, і інших місцевостей. — Прибуло їх около 2.200 осіб. Зараз перед залізничним двірцем уформувались вони чвірками і походом процесією прийшли з двірця до базиліки. На чолі процесії несено хоругви й образи, далі бельгійський і український прапори, а опісля прапори поодиноких українських організацій в Бельгії і транспаренти. — Вздовж майже двокілометрової дороги з двірця до місця прощі вилягли численно мешканці Остакер і з цікавістю приглядались українським паломникам, їхнім національним строям,

відчитували написи на транспарентах, довідуючись з них : хто ми й пощо тут прибули. Загальну увагу притягали до себе малі діти в національних строях і відділи СУМ-у в одностроях. Перейшовши перед Їх Ексцеленцією Преосв. Кир Іваном Бучком, який перед базилікою, благословив напливаючі маси прочан, процесія зупинилась на широкій площі перед базилікою, довкруги підвищення, де під голим небом вкоротці розпочалась Архиперейська Служба Божа на величавім престолі, прикрашенім квітами. Незабутнє враження і спомин : Владика, як в Ювілейному Році Пречистої Диви на Її Свято Успення в Гошеві, в присутності представників з усіх повітів Галичини, лежить хрестом перед престолом і молить Всевишнього й Пречисту Діву ласк для Себе і для Своїх вірних. Слідує Служба Божа. Біля Єпископа перед престолом майже всі українські католицькі пан - отці, що працюють серед української еміграції в Бельгії разом з Ген. Вікарієм Впр. О. Ван де Малє. Співає прекрасно хор з Ейздену під орудою п. Дмитра Брезденя. Преп. о. Купе пояснює перебіг відправи у флямандській мові численно присутнім флямандцям. — Радісно сіяє сонце майже цілий час Служби Божої. Зокрема в часі, коли до Св. Причастя приступають сотки вірних. По закінченні Служби Божої Пресвященний Кир Іван звертається до присутніх з проповіддю. Вливає в їх серця слова потіхи й розради, завзиває до витривалости, до життя згідного з законами Божими, пригадує, що Всевишній нікого ще не опустив з тих, що Його любили й в Нього вірили, а вкінці відбирає від присутніх присягу, що вони завсіди будуть любити Господа Бога та що до смерти остануться вірні Вселенській Церкві, Її Найвищому Зверхникові : Святішому Отцю Папі Римському, та своїй Вітчизні — Україні. На питання свого улюбленого Владика : „Чи Будете ?”, вірні з піднесеними догори руками, на знак присяги, могутнім голосом двох тисяч людей відповідали : „Будемо !”.

О годині 15-тій пополудні перед чудотворною статуєю Пречистої Диви Марії відправлено молебен до Пречистої Диви. Після молебєну прекрасно проповіддю Всечеснішого Отця Декана Григорія Музички закінчилась релігійна частина прощі.

По годині 5 по полудні на обширному замкненому подвір'ю просторих монастирських забудовань Братів М. Б. з Люрд, зібрались майже всі учасники прощі з Високодостойними своїми духовними й світськими Провідниками. Тут відбувся на спеціально влаштованім підвищенні концерт української народної пісні і показ українських народних танців. Тут хори : Філії УДК з Ейзден під кер. п. Дмитра Брездена і хор „Горлиця” з Льеж під кер. п. З. Худого — пригадують присутнім українцям чар української пісні, знайомлять з нею бельгійців. — Чудово випали рівнож танкові пописи.

Все те запізнало присутніх бельгійців в тій частині Бельгії, що зветься Східньою Фляндією, а в котрій перебувають лиш нечисленні українці, з українською культурою, а і теперішнім положенням.

Концерт тривав до год. 7-мої вечером. Закрив концерт голова УДК п. Мгр. М. Дзьоба, складаючи від імени прочан подяку Іх Ексцеленції Преосв. Кир. Іванові, Ігуменові Манастиря, Духовенству й Гостям за їх ласкаві труди й участь в прощі.

С. Г.

В. С.

*
**

Любіть Україну, як сонце, любіть,
Як вітер, і трави, і води,
В годину щасливу, і в радості мить,
Любіть у годину негоди.

Любіть Україну у сні й наяву,
Вишневу свою Україну,
Красу її, вічно живу і нову,
І мову її солов'їну.

Під Божим Покровом мов садом рясним,
Сієє вона над віками.
Любіть Україну всім серцем своїм
І всіми своїми ділами.

Для нас вона в світі єдина, одна,
Як очі її ніжно - карі...
Вона — у зірках, і у вербах вона,
І в кожному серця ударі.

У квітці й пташині, в тополях, гаях,
У пісні у кожній, у думі,
В дитячій усмішці, в дівочих очах,
І в стягів голубому шумі...

Як та купина, що горить; не згора,
Живе у стежках, у дібровах,
У співах гудків і у хвилях Дніпра,
У хмарах отих пурпурових.

Любіть у труді, у коханні, в бою,
Любіть усією душею.
Всім серцем любіть Україну свою, —
А Бога любіть понад нею.

М. Добрянський.

Міт Св. Андрія і Призначення України

(Продовження)

Київська Русь, це золота доба української історії. Не даром сьогоднішня пропаганда йде зовсім в сліди царської пропаганди і всіма засобами, при знехтуванні всіх історичних фактів, намагається присвоїти собі всю велику історичну спадщину Києва та доказати, що Москва є законним спадкоємцем Києва. Знищення Київської Русі було разом руїною всіх культурних можливостей. Коли по упадку Києва сформувалась галицько-волинська держава, знов на кілька століть розквітла українська культура. Це саме завважуємо в козацькій добі. Коли в козацькій державі наш нарід знову здобув самостійність, повторилось те саме: в усій своїй величі розвинулась українська культурна творчість. Остріжська академія стала осередком великої наукової праці. Київська Могилянська академія була для всіх східно-європейських народів тією високою школою, в якій виховалися кілька генерацій культурних діячів. До сьогодні цілий світ подивляє величаві церкви, що їх будували гетьмани, а найбільше великий меценат української культури гетьман Іван Мазепа. Чужинці, які відвідували Україну в тому часі, підкреслюють однозгідно великий рівень освіти і культури широких верств населення. Сотки передових українських культурників ішли на північ і європеїзували Московщину. — Це лиш кілька прикладів розмаху культурної творчости. А треба зважити, що за часів козацької держави мало було нагоди для плекання культури, мало було мирних років, бо Україна мусіла збройно відборонятись то від одних, то від других сусідів.

Так міт св. Андрія був тією силою, що захоплювала українських людей і заохочувала до творчости. Вона піддержувала вроджений в українському народі гін до мистецтва, науки і культури, щоб великою культурною творчістю прославити ім'я Боже, а рівночасно, щоб оправдати існування українського народу перед історією.

Без мітів не може існувати нація. При народженні кожної нації стоять якісь великі міти. Найкраще бачимо це на прикладах старовинної Греції та Риму. Міт — це персоніфікована душа нації; він висловлює найглибшу суть, зміст і призначення нації. Теж на початку української нації — на світанку історії Київської Русі стоять великі міти українські, а найвеличніший з них — міт св. Андрія. Всіх їх старанно плекали наші предки, вписали в літописи й інші великі твори своєї епохи. Майже всі збереглись до нових часів. Але ми їх забули. Щоправда, вони переховуються в книгах, але їх нема в житті і нема в нашій сьогоднішній

національній свідомості. Бо модерна українська свідомість формувалась в 19 сторіччі, а це була доба, коли взагалі — не тільки в нас, але й в цілій Європі — не було розуміння для мітів. Їх вважали тоді свого роду казками або творами буйної фантазії, яка старалась у поетичних формах висловити якусь політичну програму. Але та доба вже далеко за нами.

В наш час великі історики збагнули значення мітів, їх перестали називати казками, а вважають їх дестильованою історичною правдою; міти, на думку модерних істориків і філософів, це та сила, яка зроджує великі ідейні рухи, яка є мотором історії.

Невже міт св. Андрія є теж дестильована історична правда? — питає хтось із сучасних скептиків слідом за скептиками 19-го століття. Дивні є стежки Божого Провидіння. Підтвердження історичної правди Андріївського міту знаходимо там, де ми того найменше сподівалися б. В 1947 році в Москві в державнім видавництві вийшла книжка члена московської академії наук Б. Д. Грекова „**Культура Київської Русі**”. Книжка видана в англійській мові, бо вона призначена для пропаганди: вона має доказувати, що ціла Київська Русь — це початок московської історії, а вся її велика культура — власність московського народу. Як воно не дивно, цей автор наводить цілу низку історичних джерел, між іншим, низку творів отців Церкви з перших століть по Христі, які стверджують, що апостол Андрей дійсно був на українській землі. Що більше, на підставі тих джерел можна зробити висновок, що християнська віра, принесена впродовж тисячеліття, і вдержалась в Україні аж до того часу, коли Володимир Великий зробив християнство державною релігією.

Є міти штучні, які творяться на замовлення якоїсь політики, без уваги на те, чи мають історичну основу; це політична пропаганда. Такі міти дуже скоро ліквідує саме життя. Але є міти, що в їх основі лягла велика історична подія, вислів призначення народу. Такі міти вічні, бо навіть, коли згине нація, що їх творила, їх приймає інша. До таких мітів належить теж Андріївська легенда.

А раз в основі її є ядро історичної правди, то яку велику силу можна викресати з міту св. Андрія! Треба тільки, щоб стерти з нього той пил, яким він припав упродовж століть, треба, щоб поети, письменники і публіцисти відсвіжили його, з'актуалізували і стерли з нього історичну павутину.

Усвідомім собі тільки: земля, по якій ходив колись Христовий апостол, сьогодні збезчещена найбільшими ворогами християнства. Наш обов'язок перед Богом і народом та цілим християнським світом її від того збезчещення звільнити і знов прославити згідно з заповітом св. Андрія.

Моліться за нас! До побачення в небі!

(Лист німецької черниці з Донбасу)

Вступне пояснення : Оцього листа приніс із УССР до свого рідного села німецький воєнно - полонений і передав матері цієї черниці, яка вже довго думала, що дочка загинула. У 194... вивезли оцю черницю враз із 1500 сестер св. Вінкентія а Павльо із Східньої Прусії на Радянську Україну, де їх вживають до примусової праці в шахтах Донбасу. Подаємо цей лист під увагу нашим робітникам. Зі зрозумілих причин подаємо тільки ініціали імені і прізвища черниці. Дослівний переклад листу :

„ Дорогі Батьки ! Врешті маю нагоду передати вам вістку про себе. Чи лист цей попадеться Вам у руки ? Може Ви переконані, що я вже померла ? Це вже довгий час, як нас заслали в Росію. Чи не відчуваєте, що мої гадки і бажання є завжди біля Вас ? Скільки разів приходиться мені ридати, а тоді кличу до Вас : не забувайте за нас, моліться за нас ! Допоможіть нам ! Ми такі вбогі, такі опущені, серед невимовних злиднів, не забувайте про нас ! Моліться за нас ! Те, що 1500 наших Сестер переносить отут, це прямо жах, з нами поводяться, як з тваринами, до праці женуть нас батогом. Навіть гірш за звірят трактують нас, бо ніхто нами не опікується. Чи котра з наших із надмірного виснаження схитнеться і нагло впаде мертва на площі, чи наші погоничі на смерть закатовують іншу, завжди однакова байдужність оточення. Мовчки, з в'ялим серцем, як німі ідемо, хитаючись від безсилля, до праці. Не поступає праця достатньо вперед, або як наглядачеві недопише гумор, то січе нас нагайкою, як звірят. — Зразу ми працювали при будівництві великого мосту на Дніпрі, це була праця для мужчин. Ми мусіли тягнути важкі балани й відпихати їх на широченну річку. Умлівала котра з нас, так її нещадно батожили. Котра більше не піднімалась, одним ударом ноги спихав її кат — дозорець в ріку. Ми мусіли працювати цілими днями майже нічого не ївши, хіба діставали трохи рідин з розмоклими в ній кусками лихого хліба. Чимало сестер повмирали і ми заздращаємо їм. Зараз працюємо в шахтах : цілісінький Божий день під землею, у задушливій атмосфері. Чимало Сестер і тут вже загинули. Якби то ми мали з нами когось, що нас би піддержував духово, нас підбадьорував і спомагав би, хоч дещо. На жаль ми вповні опущені та викинені поза борт. Нема для нас більш неділі, ані свята. Від двох років не маємо Св. Причастя, ні духовної лектури. Завжди праця, голод, побої, життя в убогій нехлюйнім бараку, твердий тапчан, брак топлива, усюда нужда і нехлюйство, а наше вбрання усе в тряпках. Завжди жорстока праця та нестерпний голод. Ми

вже чуй не маємо себе за людські істоти. — О, мої дорогі Батеньки, о коби ви знали, яке тверде наше життя, і великі злидні! Робимо все можливе, щоб зберегти нашу віру в Божественне Провідіння та молимося безуговку: „Вірю, Господи, надіюсь на Тебе!“, але так чорно в нашій душі, о яка кромішня темрява. Ми такі відокремлені й призабуті всіма. Наша душа плаче й кличе до Бога: „Боже мій, Боже мій, чом Ти нас опустив?! Це такий жах, не мати більше надії, не вбачати найменшого світельця, що розвеселило б нас! — Моя Мамо, чи знаєш, що тоді будиться оце питання: „Як Бог може таке допустити, навіщо все те? Як довго воно триватиме? Ми всі загинемо. — І тоді втискається розпач. Мамо, можеш Ти собі з'ясувати душевні муки? І нікого немає, хто б хотів нам помагати! Ми здані на нашу долю. Та ми віримо в Бога й довір'яємось на Його, щоб нам не приключилось! Усі ще носимо свого хрещика на грудях в нашій недолі та осамітненні та прибігаємо до Нього; Йому хочемо остатись вірні аж до смерти. Але моліться за нас, моліться за нас! — Скільки раз, раніш в монастирі, я гадала, що це або те було тверде, чи важке, безсердечне, несправедливе, і що я не можиму цього стерпіти. Того, що ми зносимо безустанно, невсилі описати, проте ми віримо, що Бог все те дозволяє для добра нашої душі. Я не можу Вам сказати того всього, що ми як жінки мусимо витерпіти: нас принижують, гвалтують, розчавлюють. Не зважаючи на все те, ми дальше остаємось черницями, які посвятились Ісусові й до Нього одного належимо. Але я не в силі описати нашого горя, цього духовного безталання. Не маємо за собою жодного права, над нами переходять до денного порядку, ми здані безборонно на луп найнищих тваринних поривів. Ах! ці ночі, в час яких при всьому нашому змученні не можемо спати і тільки плачемо... і смерть не приходить та не звільнить нас! Ах!

Мамо не хочу Тебе засмутити, а оповідаю Тобі тільки п'яту частину того, що є... Отче Небесний, змилуйся над нами, безталанними сестрами, яких відкинуто і з яких знущаються. Не зважаючи на все ми віримо в Нього, любимо Його і для Нього видержуємо в цій безперестанній смерті. — Я знаю, що Вас тепер засмутила, мої Дорогі Батьки. Тільки одного бажаю: моліться багато за нас, щоб ми могли зносити всі болі в злуці з болями Ісуса. Моліться за нас. До побачення в небі. — Ваша безталанна дитина.

Під Лелійним Прапором

(Сторінка Братств Божої Матері Неуст. Помочі)

Іванна Петрів

Братство Божої Матері Неустанної Помочі

Вступні завваги.

Зусилля поодиноких людей загублюються серед натовпу всяких життєвих справ, так як зерна піску губяться серед чорнозему. Але зерна піску, скупчені разом, творять грубі шари земної кори, а стиснені і споєні одним спійлом, творять тверді скелі. Люди гуртуючись у спільноти, споєні одними й тими самими змаганнями й ідеями, творять організації сильні й непереможні, які спільними зусиллями доходять до означеної мети. Зрозуміння організованості, це вже вищий ступінь життєвої форми.

Родини, племена, держави — це організовані форми життя для спільного прожитку, оборони тощо. Творяться теж організовані спільноти людей для поширення якоїсь спільної ідеї. Таку організовану спільноту створив близько 200 літ тому сам Ісус Христос для поширення ідеї: любові Бога й любові ближнього. Організація Церкви Христової перетривала віки і стоїть сьогодні може на ще тривкіших основах, чим стояла у своїх первопочинах. Грубо помиляються ті, що кажуть, будьто би Церква тратить своє значення, не видержує суперництва з наукою. Не тільки, що видержує суперництво, а навпаки наука підтверджує і закріплює Христову віру у самих її основах. Христова Церква не тільки видержує, але відбиває кожний удар, свідомо чи несвідомо спрямований на неї.

Сьогодні люди, що пережили жорстокі страхіття останньої війни, більш як коли, тужать до чогось спокійного, божеського, більше як коли, розуміють вагу Христових заповідей: „Люби Бога понад усе, а ближнього як себе”. Сьогодні, більш як коли, молитва набирає правдивого значення і правдивої вартости. Молитва із звичайної форми, в яку вона стала змінитися в останньому сторіччі, перейшла у правдиву духову потребу, і правдиву мову душі, стала вищим способом злуки нашої духовної істоти з істиною Бога.

Сьогодні бачимо власними очима, що тридцять літ антирелігійної роботи на Сході не дали бажаних вислідів. Питаюьь одної жінки, вихованої вже від основ в більшовицькій школі: „Як ви могли заховати в собі ще стільки релігійного духа й моральної гідности?” — „Те, що нам в

школі говорили, ми одним ухом слухали, другим випускали. Для нас було святе те, що казали батько - мати", — відповіла молоденька жінка.

Ми були свідками, що в часі війни, коли більшовицький режим із своїм релігійним переслідуванням уступив далі на схід, церкви в Україні не могли помістити вірних. Товпи людей оточували священників до сповіді, люди з плачем вертались з церкви, бо не могли протиснутись до св. Причастя і то після 30 літ антирелігійної роботи, після 30 літ релігійного переслідування. Теорія Дарвіна, що хотіла зіпхнути людину до ряду бездушних тварин, не витримала в практичному житті. Ні Маркс, ні Енгельс із своїми сухими матеріялістичними доктринами не видержали спроб. Дух людський рветься із матеріяльної поволоки до чогось шляхетнішого й невмірушого, бо в противному разі нема рації творити, нема рації розбудовувати духові надбаня, якщо вони мали б зникнути безповоротно, перетворюючись за законами матеріяльної природи у нескладні первні. Це було б дитяче ставлення замків з карт. Одного не можемо заперечити, а саме, що моральна вартість людини підупала. Ненависть заступила місце любові, беззаконня місце бажаних заповідей, але це не дає нам підстав казати, що нема Бога, що нема безсмертної душі, що Церква немає рації існувати. Саме навпаки, тепер, як ніколи передтим, Церква потрібна.

Оцих моїх кілька вступних завваг відносно ґрунту, на якому сьогодні живемо, відносно атмосфери, якою сьогодні віддихаємо. Подібний ґрунт і подібна атмосфера були перед Народженням Христа. Його прилюдний виступ з учнями й апостолами був саме в пору. Наука Його подана у скромній формі оповідань, порівнань і притч, зрозумілих для найширших мас, прийнялася, розрослася, набрала правдивого змісту через Церкву. Фальшиве наше поняття, що науку Церкви може голосити тільки священник. Ні, кожний християнин може стати апостолом Христовим. Світський апостол Христовий може чимало більше зробити чим священник, бо він має доступ і там, де священникові увійти не лицює, а саме там потрібний апостол, там потрібна апостольська праця.

Апостольське завдання має сповнити в першу чергу наше Архібратство Божої Матері Неустанної Помочі тут на скитальщині. Наша еміґрація, що складається в більшості з молодих людей, що продовж останніх кількох літ підпали під різні впливи, вимагає тепер спеціального піклування, а в першу чергу солідної духової опіки. І це спонукує нас про те Братство обширніше написати.

(Продовження буде)

Пречиста Діва, Мати нашого Краю

(Історія одної Ікони)

За стародавнім переказом святий Євангелист і Апостол Лука ще за життя Божої Матері на землі намалював три її ікони. Одну з тих трьох ікон придбала для українського народу в XII столітті українська княжна Предислава, дочка князя Юрія, праправнука св. Володимира Великого. А сталося це серед таких обставин: Оця княжна була змалку дуже побожна та широко образована. Вона не хотіла виходити заміж, а бажала вступити до монастиря. Коли батько хотів силоміць заручити її з одним княжичем, вона втікла з батьківського дому до жіночого монастиря, де ігуменею була колишня княгиня Романа.

Предислава зложила там монаші обіти, прийняла монаше ім'я Євфрозина, а тільки по цім повідомила батька, що з монастиря виступати не буде. Батькові не залишалось нічого, як погодитись з тим фактом. Він відділив їй значну пайку свого майна, а вона за це майно вибудувала величаву монастирську церкву й післала до грецького цисаря Комнена до Царгороду посольство з дарунками й одним проханням, щоб він їй ту ікону, що була в тоді в Ефезі, подарував до новозбудованого храму. І дійсно цисар подарував їй цю ікону і з того часу ікона ця перебувала в Україні.

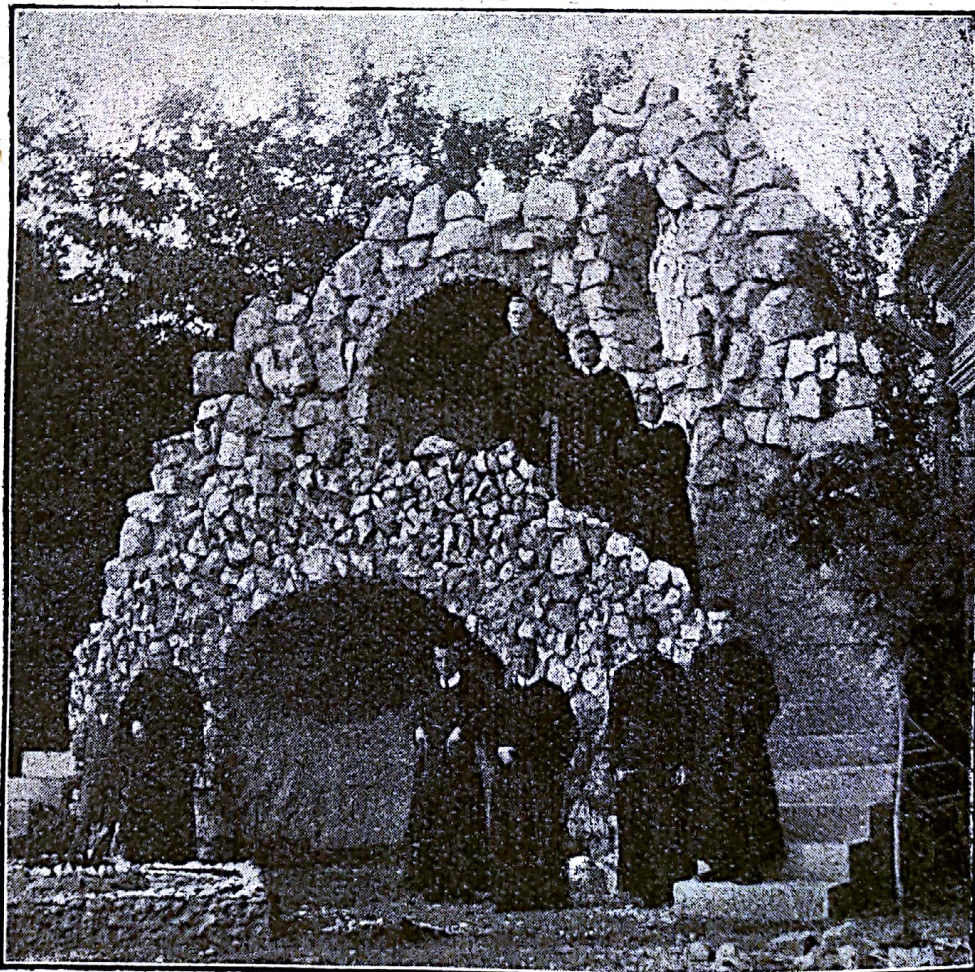
В часі нападів татар в половині XIII століття зі східних земель України всякі цінності евакуйовано в Західню Україну, а зокрема до княжого замку в Белзі. Замок цей розбудував український галицький король Данило над рікою Солокією серед непроходимих, штучно забагнених лісів, і він був недоступний для татарських кіннотників. Там також около 1270 року під опіку князя Льва, сина Данила, перевезено цю Ікону. Майже 110 років була ця Ікона в Белзі, а з цілої України приходили до неї паломники з молитвами, вимолюючи многчисленні ласки й чудеса.

З Белза, а за цим з України, забрали цю Ікону в 1382 році поляки й вивезли в корінну Польшу, до Ченстохову. В Ченстохові в 1717 році короновано цю Ікону, перезвали Матір нашого краю „Ченстоховською”, „Крульовою Польщі”.

В Белзі і в околиці Белза, були численні копії з цієї власне Ікони, і вірили многі, що в котрій хатині та родині таку копію мали, молились перед нею до Пречистої Діви Марії, Матері нашого краю, щасливо глибокої старості доживали й доброю смертю вмирали.

Щодо Предислави — Євфрозини, що отак, як ми розказали, причинилась до поширення почитання Пречистої Діви Марії серед нашого народу в Україні й серед поляків, то вона поїхала на прощу до Святої Землі та там уфундувала монастир, в яким і залишилась до смерті. Свята Церква признала її за святу.

С. Г.

Люрдська Грота в Станиславові
Grotte de N. D. de Lourdes à Stanislawiw (Ukraine)

Голос малого Ісуса

Сторінка
для Дітей

Оксана О.

ЧАРІВНА ЗІРКА

Верталась мати від сусідки, з двома діточками. На руках несла однолітну Дарцю, а Іренка, 7 літня йшла держачись матері. Вже змовкло гамірне життя дня, сумерк стелився селом, а зірки почали виглядати з-поза хмар. Іренка спіткнулася, мало що не впала.

— Що тобі, Ірцю, — питає мати.

— О, мамочко, гляділа я на зірочку, вона так ясніше за всіх, так „тріпочеться“... — каже Ірця.

Даруся, хоч не розуміла розмови, але відай догадувалась змісту, якраз ясні зірки манили її теж, і вона водила пальчиком по небозводі, кличучи :

— О! О!

— Ах, це зіроньки Вам такі милі, мої кохані діточки... — промовила задумана мама.

— О, Мамочко, а чи ти не любиш їх? — запитала несміло Ірця.

— О, так люблю зірки! Хто би їх не любив... бачиш, що і немовлятко і старець усміхаються до них. Стають веселі, забувають всю журу, бідь...

— Забувають всю біду, — повторила за мамою Ірця з протягом. Вкінці відважилася і спитала :

— Мамочко люба, а я так хотіла б бути зіркою. Чому я є дитиною на землі, а не зіркою на небі?

— А чому ти бажаєш бути зіркою, — настоювала мати, здивована такими думками своєї маленької доні, — дитина, це створіння розумне, а зірка це бездушне творіння.

Та Іренка не вдовсилася тим привілеєм. І відповіла матері щиро :

— Мамочко, ти ж кажеш, що зірка розвеселює всіх так, що забувають журу, а мене, як бачать люди, то дальше журяться... ти теж часто сумна...

Мати з радістю поглянула на ніжну свою дитину і стала її потішати :

— Ірочко, зірка є гарна, світла, бо вона звернена лицем до сонця, що зайшло і здалека кидає своє світло на неї. Вона немов дрижить з радости, купаючись у красі сонця, здається : кланяється йому за цей дар світла, за чар краси. Та ти щасливіща від неї, любя дитино. Якщо хочеш всіх чарувати, потішати, як зірка, звертай Твою головку до Бога. Він кращий, світліший за Сонце. Кожен, що глядить на нього стає чарівною зіркою. Всі Його люблять, всіх Він розвеселяє, бо краса Божа проникає душу й вона стає гарною, чистою, світлою. Всім, що глядять на неї, дає радість, спокій.

— Мамочко, а де є Бог, щоб на Його глядіти, чи в образах ?

— Бог є в небі, на землі, в кожній людині і в твоїм серденьку, а на образах ми лиш змальовуємо Його на те, щоб частіше про Нього думати.

— А як на Його глядіти, як обернутись, щоб Його ясність обхопила всю мою душу і тіло ? — питала з одушевленням Іренка.

— Ірусю, ти ще маленька і хочеш все знати. Бог є невидимий, але коли ти схочеш все чинити, що Йому миле, Він обійме Твою душу і вона буде чути світлість Його лица на собі і буде з радости тріпотіти як зірка до сонця.

— А що Йому миле ? — питала нетерпеливо, добра дівчинка.

— Миле Йому, — каже мати, — те, що тато, і мама приказують. Він любить чемність, милосердя, слухняність. Коли ти, що хочеш чинити, задержся хвилину і спитай твого Ангелика Хоронителя : Ангелику, чи те буде миле Богові ? Чи Він погляне на мене з усміхом ? Ангелик тоді Тобі скаже, бо Господь поставив його коло Тебе і коло кожного з нас, щоб ми через нього пізнавали, що Богові мило. Щоб всі діти українські стали гарними, світлими зірками для всього світа.

Вони наближались до своєї хатини. Ірця ще раз, — ще два, поглянула на зірки, а ідучи спати, як все по молитві, вже на постелі довго роздумувала над тим, що від мами почула.

З ЦЕРКВИ Й ЗО СВІТУ.

Геройська смерть черниці

Звалась вона Мати Марія Єлисавета від Пресв. Євхаристії і була настоятелькою монастиря Пречистої Діви Милосердної в Ліоні. Загинула вона геройською смертю в віці життя 56 літ в саму Велику П'ятницю 1945 року в цих обставинах: В німецькому екстермінаційному таборі Равенсбрук призначили до спалення в газовій коморі матір багатодітної сім'ї. Мати Марія Єлисавета попрохала катів, щоб на місце нещасної матері призначити її. Начальство вволило її геройському проханню. Французька влада титулом позамогильної шани удекорувала мужню черницю хрестом почесної Легії. В час німецької займанщини у Франції вона віддала великі услуги резістансові: вона скривала підпільних французьких вояків у своєму монастирі. Гештапо їх накрило й заслало Матір Єлисавету в Равенсбрук. Була це жінка відважна, що своєю бадьорою поставою та довір'ям піддержувала товаришок недолі. Заки повели її у газову камеру, сказала своїм товаришкам: „Я покажу вам, як можна добре вмірати”.

1.500 священників у в'язницях

В Ватикані обчислено, що від закінчення війни Церква в краях „поза залізною заслоною” стратила понад 1.500 священників. Зістали вони заарештовані, або згинули та не знати, що з ними діється. Побоюються, що в дійсності цифра страт є значно більша.

26 мільйонів католиків в Америці

З кінцем 1948 року в З'єдинених Державах Північної Америки, на Алясці, і Гавайських островах було 26,718.343 католиків. Найбільшими дієцезіями є Чикаго: 1,657.669 вірних, Бостон: 1,283,232 вірних, Новий Йорк: 1,255.269; Філадельфія: 1,031.866 вірних. — Загалом З.Д.П.А. мають 23 архидієцезії, і 103 дієцезії, в котрих працюють 42.334 священників. Монастирські Згромадження мають 7.302 братів і 141.606 сестер. Є там 15.112 парафій, 5.802 каплиці, 4.913 місій, 1.643 місійних станиць. Католицька Церква в Америці має 228 університетів, 1.596 середніх шкіл і 7.777 парафіяльних шкіл. В католицьких школах вчать там 4 і пів мільйона молоді. Католицька преса появляється в щоденнім накладі 4 мільйонів примірників.

Урядові афіші Святого Року

Головний Комітет Святого Року розпочав в половині серпня 1949 року висилку урядової афіші пропагандивної до всіх країв світа. Афіша представляє площу св. Петра, з Ватиканською базилікою, до котрої ідуть непроглядні колони паломників. Афіша видрукувана в кількості 800 тисяч примірників. З цього числа 556 призначено для заграниці, а решта залишиться в Італії.

3 мільйони прочан в Римі в 1950 році

Підчас останнього Святого Року, в 1925 році, прибуло до Риму один мільйон сто тисяч прочан чужинців. З цього 960 тисяч поїздами, 40 тисяч автами, а сто тисяч кораблями. Італійських прочан начислювано мільйони.

На 1950 Святий Рік — предвиджують значно більше число, бо около 3 мільйони прочан чужинців.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „ГОЛОСУ ХРИСТА ЧОЛОВІКОЛЮБЦЯ”

В останніх місяцях зложили на пресовий фонд „Голосу Христа Чоловіколюбця” :

Український Допомоговий Комітет в Бельгії — 2.000 бельг. фр.
Сестра Августина Полянська — 52,50 фр. Родина Ковач — 100 фр.
Михайло Гаравс — 30 фр. Наконечний М. — 50 фр. Е. Де Бакер-
Дубінецька — 25 фр. Бар Катарина — 50 фр. Рацький Лука — 170 фр.
Фелікс Філіповська Іна — 60 фр. Апріль Щерба Іван — 50 фр. Сестра
Палазюк Анна — 20 фр. Олексевич-Голяк — 70 фр. Ван ден Бранден
Копіца — 30 фр. Аня Жанпер — 150 фр. Стельмах Стефанія — 50 фр.
Шевляков Павло — 50 фр.

Прізвища дальших жертводавців подамо в одному з чергових чергових чисел „Голосу Христа Чоловіколюбця”. Якщо хочете, щоб й Ваше прізвище там знайшлося, підіть за приміром вище названих.

Всім вище названим жертводавцям складаємо щиру подяку.

ПОДЯКА БОЖІЙ МАТІНЦІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ.

Брат Михайло, Студит, із глибини душі своєї складає сердечну й гарячу подяку Божій Матінці Неустанної Помочі за чудесне вилікування з важкої недуги. Це вона віддала Його в правдиву християнську лікарську опіку. Це Вона прислала до його сердечних друзів-земляків, які ним заопікувались на чужині в часі важкої операції нирок. Не маючи чим віддячитись Сестрам і лікарям клініки св. Єлисавети, Впр. О. Бульсові, і дорогим землякам, заносить подяку своїми молитвами до Божої Матері.

М. С. складаючи як даток 50 фр. на фонд „Голосу Христа Чоловіколюбця” складає на цьому місці подяку М. Б. Н. П. за вислухані молитви про відомість про родину, а zarazом просить читачів о молитви за душі його батька, матері, сестри, братів двох — вояків УПА, братову, які загинули мученичою смертю у 1946 році, та просить про опіку М. Б. Н. П. над одинокою сестрою, що залишилась при житті.

Ділимось з Читачами й Прихильниками „Голосу Христа Чоловіколюбця” радісною вісткою :

Іх Ексцеленція ВПреоєв. Кир Іван Бучко займенували Високопреподобного О. Д-ра Володимира Маланчука, Ч.Н.І., бувшого цензора нашого журналу й професора Духовної Семінарії в Кулемборзі, — Генеральним Вікарієм і Делегатом Апостольського Візитатора на Англію і Шкоцію. — Високопреподобному Номінатові, свому визначному співробітникові й Добродієві складає побажання Божого Благословенства й всього доброго. — Редакція і Адміністрація.

О. Йосиф Схрейверс, Ч.Н.І.

ІСУСЕ ЛЮБЛЮ ТЕБЕ!

ЧАСТИНА ПЕРША.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

У КОЖНОМУ ВІЦІ МОЖНА ЛЮБИТИ ІСУСА

Кожна людина, без огляду на свій вік, може любити Ісуса. Божественний Спаситель простягає Свої руки до цілого людства, і взиває: „Прийдіть до мене всі втомлені й обтяжені, а я вас успокою!” (Мат. XI, 28). Його Пресвяте Серце є таке добре, що Воно не відтручує від Себе нікого. Ось, нпр. розбійник, що був розп'ятий враз з Ісусом, звернувся до Нього в останній хвилі, і тільки лиш промовив: „Пом'яни мене, Господи, коли будеш у царстві Своїм!” — а Ісус відразу вислухав його, прирікаючи навіть, що ще того самого дня він буде з Ним у раю.

О, який добрий і милосердний наш Ісус. Якою безмежною любов'ю до всього людства палає Його Найсвятіше Серце!

З огляду на те ніхто не може казати: „Я вже дожив старшого віку, я змарнував багато часу, я вже тепер не зможу любити Ісуса так, як Його святі мужі любили і люблять. Чому ж? Хіба ж Ісус не є всемогучий? Хіба ж Він не може в одну хвилину влити в Твоє серце таку щирю й сильну любов, що вона перевищить любов Серафимів?”

Якщо ти справді змарнував багато часу, то проси тепер Ісуса, щоб ти скоро дійшов до совершенства й освятився. Твоїм бажанням повинно бути лиш одне, а саме, чимраз більше зростати в любові. Будь певний, що Ісус (коли можна так виразитися), не є в силі опертися твому гарячому бажанню та відкинути твою любов!

А якщо ти є у молодому віці, дякуй Господу Богу, та й без проволоки зачинай провадити життя любови. Не

думай, що зачинаєш вести таке життя за скоро. О, ні! Любов Ісуса, — це бездонне море. Можна кинутися у нього, але досягнути дна, — дуже трудно. Щоб ти на взір орла ширяв у повітрі цілі довженні століття, або подібно, як деякі морські тварини, нуркував у тім морі довгі-довгі літа, — то все таки кінця не знайдеш ніколи !..

О, Ісусе ! Яке ж миле заняття Тебе любити !

У Тебе нема границі доброти й любови, — бо Ти одна безконечність ! Чим більше Тебе люблю, тим більше вважаю Тебе гідним любови. З огляду на те, я бажаю не тільки всіх змагань доложити, щоб Тебе усім серцем, всією душею любити, але моє серце бажає вичерпатися і вмерти із цієї любови для Тебе !

О, коби то лишень всі люди пізнали, який милий і любови дсстойний Ісус, вони старалися б віддатися Йому вже у своєму дитячому віці !

А Божественний Ісус, як знаємо, особлившою любов'ю Свого Пресвятого Серця завжди палав до маленьких діточок. Читаємо у св. Євангелію, що раз, коли Він проходив дорогою зі Своїми учнями, вибігли Йому назустріч матері зі своїми діточками та благали Його, щоб він їх поблагословив. Було їх там багато - багато. Апостоли, побоючись, що діти можуть надто докучати Спасителеві, не хотіли їх допустити до Нього. Тоді Ісус відповів : „Допустіть, нехай діточки приходять до Мене, бо таким належиться царство небесне !”

Іншим знова разом сперечалися Апостоли поміж собою хто з них буде старший у царстві небеснім. А Ісус указуючи на маленьких діточок, і взявши до Себе одне дитя, обняв його й поблагословив і відповів Своїм учням : „Якщо не станете подібні до цієї дитини, то не ввійдете у небо !”

Чому таку особлившу любов показує Ісус маленьким діточкам ? — Бо вони мають невинне серце ! Він їх безмежно

любить, але й рівночасно домагається від них щирої любови !

В Ірландії перед кільканадцятьма літами жила одна слабосильна й хоропита 5-літня дівчинка, що називася Неля. Будучи ще дуже маленькою, вона вже зрозуміла, що Ісус замешкує в кивоті, — утаєний в Найсвятішій Тайні Евхаристії. Вже своїм дитячим серцем почала вона гаряче любити Ісуса. І раз-у-раз просила, щоб їй дозволено приймати св. Причастя.

На її усильну та безустанну просьбу, єпископ дозволив їй приступати до св. Причастя, — від того часу вона запалала ще більшою любов'ю до Евхаристійного Ісуса, та наповнилася безмежною тугою за Ним. Та невинна, щиро - сердечна, а притім гаряча дитяча любов Нелі так дуже припала до вподоби Пресвятому Серцю Ісусовому, що Спаситель не тільки з'явився їй, але звірявся перед нею зі своїми Божественними намірами ! По кількох місяцях Ісусові подобалося забрати її зовсім до Себе, — вона вмерла, за твердженням загалу, як свята.

О, якби то діточки знали, яка це приємність для Ісуса, коли вони приступають до св. Причастя, — то всі вони старалися б приймати цього небесного Гостя й їхнього щирого Приятеля !

Душа малої, а притім чистої й невинної дитини, це немов би дзеркало, у якому Ісус добачує образ Своеї власної невинности. О, якже ж Він усильно старається, щоб пекельний ворог не сплямив тієї сніжно - білої та прегарної квіточки ! Ми не можемо собі навіть представити, який це невимовний смуток і біль Його Пресвятому Серцю спричиняє це, коли згодом дитина починає піддаватися гріхам, особливо проти ангельської чистоти.

О, Ісусе, — дай Себе пізнати дітям ! Учини, нехай вони Тебе люблять усім своїм невинним серцем ! Навчи їх, як вони мають віддатися **Тобі вповні** — без найменших застережень !

Сестра Єлисавета від Пресвятої Тройці,

умерла в 1906 р., як молода монахиня. Свою невинну душу, свою дівичість присвятила вона Ісусу, коли була ще 7-літньою дитиною.

Свята Агнета в 14 році життя вмерла мученицькою смертю з любови до Ісуса. Коли хотіли їй дати земського жениха, вона без вагання відповіла: „О, вже за пізно! Я давно вже віддала своє серце іншому Женихові небесному — Ісусові!”

Коли св. Герард Маелла, монах Чина Редemptористів мав ще доперва 7 літ, він такою сильною любов'ю палав до Ісуса, що Ангел з неба приносив йому св. Причастя, а Ісус сам що-дня з'являвся йому та забавляв його, обдаровуючи того маленького та бідного хлопчика буханцем біленького хліба.

О, коли б ти знав, як то Ісус бажає оволодіти серцем людини — від самого ранку її життя! Перші роки, т. є. дитячі і молодечі, є найгарніші у цілому людському життю. „Нічого нема гарнішого на світі” — сказав свого часу славнозвісний французький бесідник о. Лякордер, — „як душа дванадцятьлітнього невинного юнака!”

Хто ж в силі зрозуміти, які чуда ласки може спричинити Ісус у молодій душі, яким вогнем любови може він її запалити, коли вона ще не відчула на собі огидного подиху нечистої любови!

О, Найдорожчий Ісусе! Дай, молимо Тебе, всім молодим людям те зрозуміння, як то Твоєму Пресвятому Серцю дуже подобається ангельська невинність. Дай їм ласку наслідувати Тебе, — чистого як лелія й невинного як ягня! А передусім запали молоді серця людей любов'ю до Тебе, бо тільки Ти одинокий достойний найбільшої та найсовершенішої любови! Завдяки ласкам Твого Пресвятого Серця много вже є таких вибранців Божих, що протягом цілого життя не згрішили проти св. чистоти, або теж по першій упадку відвернули свої очі від змишлого - огидного світа і віддалися побожному життю. Надхни таких, о Найсолодший Ісусе мужньою витривалістю.

ВИДАВНИЦТВО О.О. РЕДМПТОРИСТІВ В ЛЮВЕНІ
BIBLIOTHECA ALFONSIANA

має на складі й до продажу свої власні й чужого видання
добрі та дешеві українські книжки.

Подаємо найновіші видання :

- 1.) **СВЯТА ЄВАНГЕЛІЯ Господа Нашого ІСУСА ХРИСТА**
сторін XXIV + 509 20 фр.
- 2.) **ЯК ГОДИТИСЯ З БОЖОЮ ВОЛЕЮ ?**
сторін 60 10 фр.
3. **НАША ЖЕРТВА — МОЛИТОВНИК**
сторін 175, в тривалій оправі 50 фр.
- 4.) **„НІЧ У КВІТКАХ” — п'єса на 1 дію у 9 сценах.**
сторін 56 25 фр.
- 5.) **„МОЯ НЕБЕСНА НЕНЬКА”**
сторін 216 25 фр.
- 6.) **МАЛИЙ КАТЕХИЗМ Християнсько - Католицької релігії**
сторін 58 15 фр.
- 7.) **ПОЩО СПОВІДАТИСЯ ? — 2-е видання**
сторін 30 10 фр.
- 8.) **Малий Підручник для вжитку провідників і членів**
Архибратства Божої Матері Неустанної Помочі
основаного ОО. Редемптористами. — Сторін 96 10 фр.
- 9.) **ОБ'ЯВЛЕННЯ СЕРЦЯ МАРІЇ В ФАТІМІ**
Найновіша книжечка про Фатіму
сторін 70 20 фр.
- 10.) **„ХРЕСНА ДОРОГА” — В тексті св. образки XIV стацій**
3-те видання, сторін 35 10 фр.
- 11.) **БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ НОВОГО ЗАВІТУ**
На підставі чотирьох Євангелій і Апостольських Дій.
В тексті багато ілюстрацій, сторін 156 25 фр.
- 12.) **КАТОЛИЦЬКЕ ЖИТТЯ**
В полотняній оправі, сторін 200 75 фр.
- 13.) **КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА В ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ**
Сторін 58 20 фр.
- 14.) **Маркіян Шашкевич — на тлі відродження Галицької**
України (з ілюстраціями в тексті). Сторін 104 25 фр.
- 15.) **В 300-ліття смерти Йосипа Велямина Рутського ЧСВВ**
Київо - Галицького Митрополита (1637-1937)
з ілюстраціями, сторін 72 15 фр.

- 16.) **КАЛЕНДАР - АЛЬМАНАХ „ГОЛОСУ ХРИСТА ЧОЛОВІКОЛЮБЦЯ”** на 1949 Б. Р. з многочисленними ілюстраціями з церковного й народного життя українців на скитальщині.
Ціна одного календара 15 фр. Хто замовить десять календарів дістане один даром.
- 17.) **„ГОСПОДИ ВОЗЗВАХ К ТЕБІ”** — Молитовник
сторін 445 50 фр.
- 18.) **„ГОЛОС ХРИСТА ЧОЛОВІКОЛЮБЦЯ”**
Річники : I - II і III-тій в ціні по 50 фр.

Читачу, чи є в Твоєму домі Ікона Матері Божої Неустанної Помочі? — Якщо ні, питай за нею свого Душпастиря, або прямо пиши до нашого Видавництва. — Видавництво ОО. Редемптористів видало гарно виконані образи цієї Ікони й поширює їх по дуже приступній ціні від 4 - 25 франків бельгійських, залежно від величини образу. — В кожній домівці, де мешкають українці, повинна бути ця Ікона. — При збірних замовленнях значний рабат.

4e Jaargang

DE STEM VAN CHRISTUS
MENSENMINNAAR

MAANDSCHRIFT IN DE OEKRAINSE TAAL

uitgegeven door de :

Bibliotheca Alfonsiana
Brabançonnestraat 97, Leuven, België.
Postcheckrekening Nr 45.10.11.

—::—

Begin van den nieuwen jaargang 1 Juli.

Jaarlijks abonnement : 50 fr.
Halfjaarlijks abonnement : 30 fr.
Een nummer kost : 5 fr.

Читайте й поширюйте „Голос Христа Чоловіколюбця”, але рівночасно не забувайте про обов’язок прислати передплату.